

Orgaanista multikultia

Naïssam Jalalin trio tarjosi meditatiivista musiikkia, jossa erilaiset vaikutteet sulautuivat yhteen luontevasti.

KONSERTIT

Vapaat äänet: Naïssam Jalal – Quest of the Invisible.

21.2. Turun musiikkiopiston sali.

Naïssam Jalal (s. 1984) toi maanantaina Turkuun Quest of the Invisible -trionsa. Vierailua oli odotettu jo pariin otteeseen mutta korona muutti suunnitelmat. Ensin peruttiin huhtikuun 2020 Suomen turnee, sitten vuotta myöhemmin buukattu katselmus.

Kolmas toden sanoo. Parhaillaan purettavat kokoon-
tumisrajoitukset saivat yleisön liikkeelle kiitettävästi, ja Turun musiikkiopiston sali täyttyi ajankohdasta ja ulkona tuivertavasta lumituiskusta huolimatta.

Vuonna 2017 perustettu trio on pariisilaissyntyisen Jalalin kokoonpanoista saanut meillä eniten huomiota. Lisäksi hän työskentelee useissa muissa yhtyeissä, joiden repertuaari ulottuu Al Akhareenin räp/beatbox-tehoista Om Al Aagayebin arabialaisen perinnesävyihin.

Eri ryhmiä yhdistää Jalalin kiinnostus etnisiin sukujuuriinsa Syyriassa sekä laajemmin yhteys monikulttuuriseen sävelilmaisuun.

Turun konsertti avasi kolmikon Suomen kiertueen. Ilta oli tärkeä myös siksi, että trio soitti edellisen konsertin marraskuussa 2021. Taukoa ei työskentelystä huomannut. Musiikki tuntui virtaavan spontaanisti, ja illan lopuksi encoren luonnosmainen leijuminen saatettiin finaaliin tarkan yhtäaikaista.

Ohjelma oli kokonaisuudessaan Jalalin käsialaa. Huilisti, laulaja ja säveltäjä on ladannut teoksiinsa filosofisia ja runollisia ulottuvuuksia, vaikka pääosin ne esitetään instrumentaaleina. Puheenvuorot soitteiden välillä avasivat solistin mielenmaisemaa, kun hän kietytti maailmankatsomustaan mietelauseiksi.

Narratiivissa Jalal pohtii muun muassa spirituaalista kokemusta – maan tuoksu sateen jälkeen, elämisen humalluttava kokeminen tai hiljaisuus lumen keskellä.

Ajatus toi mieleen suofilaisuuden, islamin mystisen suuntauksen ”hengestä juopumisen” korkeuksiin kohottavana aistimuksena.

Toisaalla itsetutkiskelu oli puettu arabiankieliseksi rukoukseksi ”luojani, suojele minua itseltäni”.

Kolmikon ulosannissa kerronnalliset ideat suodattuivat meditatiiviseksi musiikiksi. Jalal soitti kolmea erilaista huilua ja lisäksi käytti ääntään instrumenttina.

Puhaltimet säilyttivät sointiin vahvaa globaalia ulottuvuutta, ovathan vastaavat instrumentit yleisiä lukemattomissa käyt-

töyhteyksissä ympäri maailman. Jalalin orgaanisissa rekistereissä soivatkin niin aavikoiden tuulet kuin eurooppalaisen taidemusiikin perinne.

Jazzin tulokulmassa Jalalin huilun soitto ja samanaikainen melodinen ulvahtelu, hyräily puhkunta ja vali toivat etäisesti mieleen Leon Thomasin. Rahsaan Roland Kirkin i-tiotot vaikkapa Eric Dolphy sijaan.

Pianisti Leonardo Montana ja basisti Claude Tchamitchian työstivät ilmoille akustista ambientia. Tulokulmaan liittyvä ekonominen vähäeleisyys muovattiin minimalismiksi kautta linjan, ja jopa sooloissa kunnioitettiin niukalla ilmaisulla kommunikoinnin prioriteettia.

Montana viihtyi usein pianon oikealla sektorilla ujuttaen ensemblen maanläheiseen klangiin korvaa miellyttävää kontrastikasta kikkatusta.

Tchamitchianin työskentelyssä jousella oli keskeinen rooli, hioi hän kontrabassostaan hienovaraista balanssia Jalalin ääniakrobatialle tai kehitti muu-
risevaa bordunaa kokonaisuuteen.

Matti Komulainen

TS/JORI LIIMATAINEN

Leonardo Montana (piano), Claude Tchamitchian (kontrabasso) ja Naïssam Jalal (huilu) esiintyivät vihdoin Turussa.